

[Justitsministeren]

ne. Det kan det da ikke være, når vi fastholder de samme synspunkter med hensyn til at få flygtningestatus her i landet. Hr. Bernhard Baunsgaard henviser til konventionen, der trådte i kraft i 1952. Det har jeg også gjort ved mange lejligheder og hver gang sagt, at denne konvention giver os nogle forpligtelser, som vi vil opfylde, men det har jo aldrig stået i denne konvention og er heller ikke udtrykt nogen andre steder, at bedømmelsen af en asylansøger skal være genstand for omvendt bevisførelse. Det, hr. Bernhard Baunsgaard er inde på, er jo faktisk, at det skal være myndighederne, der skal bevise, at den pågældende ikke er flygtning. Hvorfor ellers alt dette om, at flygtningene ikke vil komme eller tør komme med deres synspunkter? De får alle mulige opfordringer til det.

Vi skal gerne gennem pjecen, når vi selvfølgelig er nødsaget til at ændre, når der gennemføres lovændringer, betone det, hr. Bernhard Baunsgaard sagde. I øvrigt mener jeg, at det i det lysbilledforedrag, der bliver holdt for alle asylansøgere, bliver betonet, under hvilke vilkår man kan få flygtningestatus her i landet.

Det, det drejer sig om her, er en ændret procedure, således at vi skaber sikkerhed for, at ventetiden ikke bliver så lang, som den desværre har været.

Så bliver der spurgt: risikerer man ikke med de ændringer i loven, vi har foreslået, at få en masse ændringer, for vi har jo tidligere set – det var hr. Bernhard Baunsgaard, der anførte det – at nævnet har ændret afgørelser, som direktoratet har truffet? Jo, det vil jeg da tro der bliver tale om også i fremtiden, for det drejer sig om principielle sager, altså sager, der får den hidtidige behandling.

Lad mig nævne to eksempler, der vel er de største, på, at direktoratets afgørelse er blevet ændret, fordi der kunne være tvivl om, hvorvidt de pågældende faldt inden for eller uden for konventionen. Det var de asylansøgere, der kom hertil fra Sri Lanka, og så palæstinenserne, som jeg nævnte før. Begge steder foranledigede direktoratet prøvesager ved nævnet, der tog dem op og traf principielle afgørelser, og så måtte direktoratet selvfølgelig i sin kommende administration følge, hvad nævnet havde bestemt. Sådan gik det dengang, og sådan vil det gå i fremtiden. Der findes alle mulige rimelige retssikkerhedsbe-

stemmelser, og de vil fortsat være bedre her i landet end i andre lande.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg skal ikke bestride hr. Kofod-Svendsens ædle motiver til at gå ind for dette forslag, men blot gøre opmærksom på, at det forhold, at der må antages at være flere, hvis ansøgninger, om jeg så må sige, ender i at være åbenbart grundløse, ikke er noget, vi bare gætter på fra oppositionens side. Der foreligger jo et svar fra justitsministeren, som vi naturligvis bad om at kommentere udlændingedirektørens bemærkninger, og der står i svaret:

»Det må antages, at spørgsmålet om, hvorvidt en ansøgning er åbenbart grundløs« – er åbenbart grundløs – »vil opstå i et noget større antal sager.«

Nu vil jeg gerne spørge: tilslutter hr. Kofod-Svendsen sig den virkning af forslaget, som justitsministeriet har beskrevet her?

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Den korte bemærkning drejer sig kun om justitsministerens ord om, at jeg havde sagt noget om, at det, man foretog, var en begrænsning af menneskerettighederne. Jeg tror nok, jeg brugte udtrykket, at det var en indskrænkning af mulighederne for at lade menneskerettighederne gælde for en bestemt gruppe asylansøgere, og jeg skal gerne gentage min begrundelse. Danmark er, så vidt jeg ved, det eneste land, der har erfaringer for, at en stærkt belastet gruppe asylansøgere, nemlig dem, der har været meget forfulgt og eventuelt tortureret i deres eget land, ikke tør åbne sig for myndigheder i det fremmede land, og justitsministeren har selv oplyst, at i flere tilfælde er det advokaten, der løser op. I andre tilfælde – men de er færre – sker det ved behandlingen i flygtningenævnet. Og da er det, jeg siger: når man end ikke vil gå med til på baggrund af de erfaringer, vi har her i landet, at beskikke en advokat, så er det rent faktisk en indskrænkning af menneskerettighederne for denne gruppe. Det er det, jeg har sagt, og det efter min opfattelse står fast.